

Jaké je to být Ježíškem

Úvod: je spousty dětí, které chtějí uvidět Ježíška a přejí si o něm hodně vědět. Některé zas říkají, že Ježíšek neexistuje. Děti samozřejmě chtějí vědět co je pravda a co ne. Proč viděly místo prádla v pračce dárky? Jak stihne Ježíšek všechno všem dětem dovézt? Tento příběh dětem napoví, co dělá Ježíšek a pomáhá čarovat zázračné sny a svět fantazie. Snad budou děti Ježíškovi důvěřovat!

**Kouzelné čtení a magickou fantazii plnou vzrušujících okamžiků Vám přeje
Eva Chomátová, žákyně 25.ZŠ, Chválenická 17, Plzeň**

Narozena 3.10. v roce 2001

To bylo večer, kdy rodina Lužánkových už spala. Vyšlo to přesně akorát. Včera jsem sotva stihl vyrobit dárky v nebeské továrně. Tam to teda jede! Nejdříve musíte nastoupit na takový magický kočár (bývá červený nebo modrý). Pak musíte mávnout čepičkou (kdybyste tam měli jet vy a mávli byste čepičkou, nic se nestane, protože kouzelnou čepičku má jen Santa Claus nebo já, Ježíšek) a pak už to jede. A to je teda jízda! Ale když jste na místě, vylezete z kočáru a najednou ucítíte příjemný pocit, protože stojíte přesně na mlžném obláčku. To je pocit! Jako..... jako na nějaké vatě. ...Ne, no prostě na obláčku! Pak se rozevře velká brána plná omamných vůní. A za ní je plno skřítků u takových stolů, které se posouvají (něco jako u vás v obchodech, jak jsou tam ty pulty). Skřítkové to mají těžké. Pořád se jim to sune bez přestání. První skřítek vyrobí kostru hračky a posune to dál, druhý skřítek udělá tvar, třetí skřítek tomu dá barvu a poslední skřítek to doplní posledními doplňky (baterky, obleček,...). Pak dárek podají jednomu velkému skřítku odborníkovi (on je fakt velký, je to spíše trpaslík nebo skřet). Ten se pak podívá do knihy hříchů (knihu si pravidelně půjčujeme od Mikuláše, Čerta a Anděla) a když uvidí nějaké hříchy u toho, kdo si dárek přál, tak mu ho buď dají nebo počkají na příští rok.

Santa Claus a já jsme kamarádi. On ale rozdává dárky v Americe a já v Čechách. Ale Santa má asi více práce než já, protože tady některé dárky (trošku mi to tedy štve) kupují rodiče dětem. A někdy mě dokonce rodiče seberou i celé přáníčko. A místo mě, si rodiče čtou „Milý Ježíšku a drahý Ježíšku.... „a všechny ty děkování. Drzost! Ale určitě jsem vám někdy dárek přinesl. Rodiče taky mají někdy fůru práce, a tak to nechají na mě. Ale rodiče na mě moc nevěří. Prý jsem jen výplod dětské fantazie. A to si teda, upřímně musím říct, dovoluji. Ale děti mám velice rád. Ty na mě někdy stále věří, ale jsou i děti, které si myslí, že neexistuji. A to je taky velice drzé!

Tak já už musím letět, děti čekají na dárky. Nejdříve jsem všechny dárky naházal do pytle a pak už jsem letěl k rodině Lužánkových, kteří už spali, protože nebyli schopní na mě čekat. Tak jsem pod nazdobený stromeček dal dárky a trošku balícího papíru schoval rodičům (vidíte, jak jsem hodný). Pak jsem zazvonil zvonečkem Cinkaláčkem a počkal jsem, až se probudí (bylo teprve šest hodin, tak nevím, co to do nich vjelo, že už spali). Ale už jsem slyšel dětský hlas: „Mamí, tatí, Pavle!, Ježíškův zvoneček!“ A to už jsem vyletěl z okna ven do nebeské továrny. Rodina Lužánkových opravdu